II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 21. januar 1998

om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65

(Sag IV/35.814 — Legeringstillæg)

(Kun de spanske, tyske, franske, italienske, nederlandske og svenske udgaver er autentiske)

(EØS-relevant tekst)

(98/247/EKSF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, særlig artikel 65,

under henvisning til oplysninger indhentet af Kommissionen og efterprøvelser gennemført i henhold til traktatens artikel 47,

under henvisning til skriftlige bemærkninger fremsat i henhold til traktatens artikel 36 og til parternes udtrykkelige afkald på at fremsætte mundtlige bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFREMSTILLING

A. Proceduren

(1) Efter forlydender i fagpressen og uformelle klager fra flere forbrugere iværksatte Kommissionen en undersøgelse angående en fælles prisforhøjelse foretaget af producenter af rustfrit stål i form af et såkaldt »legeringstillæg«.

I henhold til traktatens artikel 47 anmodede Kommissionen den 16. marts 1995 et antal producenter om forskellige oplysninger angående disse prisforhøjelser, de formler og metoder, der blev anvendt til at beregne de anvendte beløb, omstændighederne omkring og datoen for den første anvendelse af denne metode samt de forskellige ændringer, der hidtil var foretaget i den.

På grundlag af de indhentede oplysninger og i særdeleshed kopier af rundskrivelser fra producenterne, hvori de underrettede deres kunder om ændring af beregningsgrundlagene for legeringstillægget, rettede Kommissionen den 19. december 1995 en meddelelse af klagepunkter til 19 virksomheder.

Efter gennemgang heraf fremsendte disse virksomheder i begyndelsen af 1996 deres svar på disse klagepunkter til Kommissionen.

(2) Producenternes svar foranledigede Kommissionen til at iværksætte nye undersøgelser. Der blev foretaget efterprøvelser i henhold til traktatens artikel 47 i form af kontrolundersøgelser hos Acerinox, ALZ, Avesta Sheffield, Krupp, Thyssen, Outokumpu og Usinor Sacilor. Desuden blev der fremsendt begæringer om oplysninger til Acerinox, Acciai Speciali Terni, ALZ, Böhler, Olarra, Outokumpu og Usinor Sacilor.

De virksomheder, denne beslutning er rettet til, fik lejlighed til at fremsætte deres bemærkninger til den nye klagepunktsmeddelelse, Kommissionen rettede til dem den 24. april 1997, og som annullerede og erstattede klagepunktsmeddelelsen af 19. december 1995. I deres svar gav de udtrykkeligt afkald på at udøve deres mulighed for at gøre deres argumenter gældende under en høring.

B. **Produkterne**

(3) Rustfrit stål er en form for specialstål, hvis væsentligste egenskab er dets modstandsdygtighed over for korrosion. Denne egenskab skyldes brugen af forskellige legeringselementer (chrom, nikkel, molybden) under produktionsprocessen. Ifølge Den Europæiske Standardiseringsorganisations euronorm 10020:5.222.1 kan stål med et chromindhold på mindst 10,5 % og et kulstofindhold på højst 1,2 % klassificeres som rustfrit stål. Afhængigt af legeringselementernes art kan der sondres mellem tre hovedtyper af rustfrit stål:

— austenitisk stål, hvor basiskvaliteten indeholder 18 % chrom og 8 % nikkel

— ferritisk stål, der kan indeholde op til 30 % chrom

— martensitisk stål, der indeholder op til 14 % chrom.

Hver type anvendes til hvert sit formål.

(4) Rustfrit stål anvendes i form af flade produkter (plader eller coils, varm- eller koldvalsede) eller lange produkter (stænger, valsetråd, profilstål; varmvalsede eller halvfabrikata). Størstedelen af disse produkter henhører under EKSF-traktaten efter traktatens artikel 81.

(5) Flade produkter tegner sig for 82 % af salget af færdigprodukter af rustfrit stål. Flade produkter, der fremstilles kontinuerligt i form af coils (varmvalsede bredbånd eller smalbånd), tegner sig for 93 % af produktionen af flade produkter, mens resten består af grove plader valset hver for sig (kvartoplader). Ca 70 % af de varmvalsede bredbånd koldvalses derefter for at reducere tykkelsen og give dem visse særlige egenskaber.

Markedet for flade produkter af rustfrit stål er præget af stærk koncentration. Der findes inden for Fællesskabet kun seks virksomheder eller koncerner, der fremstiller varmvalsede bredbånd og koldvalsede plader. Fem af dem producerer også kvartoplader.

I sagen Krupp/Thyssen/Riva/Falck/Tadfin/AST ([1]) fandt Kommissionen, at der ifølge prognoserne fra producenterne af rustfrit stål bestod en betydelig overkapacitet, som ville fortsætte med at bestå i de kommende år.

(6) Denne beslutning er rettet til de virksomheder, der fremstiller flade produkter. Den omhandler udelukkende EKSF-produkter, dvs. varmvalsede flade produkter og koldvalsede flade produkter med en bredde på mindst 500 mm.

C. **Det geografiske marked**

(7) I modsætning til kulstofstål, der betragtes som et produkt med et mættet marked, befinder produkter af rustfrit stål sig fortsat i fuld ekspansion. Siden 1950 er produktionen af alle former for stål vokset med 2,4 % om året, medens der inden for rustfrit stål er tale om en stigning på 5,8 % om året. I samme periode har de største producentlande også ændret sig — fra midten af 60'erne var det ikke længere Nordamerika, men Vesteuropa (EF og EFTA) og Japan, der havde den største stålproduktion i verden. I dag ligger vækstmarkederne i de nyligt industrialiserede lande, hvor den årlige vækstrate ligger på omkring 16 %. Nogle europæiske producenter har besluttet at følge denne tendens op med investeringer i de områder, der er nettoimportører af stål (Amerika og Sydøstasien).

De europæiske virksomheders eksport til lande uden for Vesteuropa tegner sig for ca. 25 % af deres samlede salg. Importen af rustfrit stål i Vesteuropa udgør derimod under 5 % af forbruget.

(8) Det geografiske marked, der skal lægges til grund her, er Vesteuropa. Der findes hverken told eller juridiske eller tekniske hindringer for import mellem EFTA og Fællesskabet, og selv om producenterne har store markedsandele på deres respektive hjemmemarkeder, foregår der en betydelig samhandel mellem medlemsstaterne. Importen fra tredjelande er derimod ganske lav. For koldvalsede produkter blev importen i den ovennævnte AST-beslutning ([2]) anslået til ca. 3 % af det samlede forbrug.

D. **Parterne**

(9) Virksomhederne Acerinox SA, ALZ NV, Acciai Speciali Terni SpA, Avesta Sheffield AB, Krupp Thyssen Nirosta GmbH og Usinor Sacilor SA tegner sig for tæt ved 90 % af den europæiske produktion af flade produkter af rustfrit stål i form af coils (varmvalsede bredbånd, koldvalsede plader) samt en meget stor del af produktionen af lange produkter af rustfrit stål. Som helhed tegner de sig tilsammen for over 80 % af den europæiske produktion af færdigprodukter af rustfrit stål.

1. *Acerinox SA*

(10) Acerinox SA, i det følgende benævnt »Acerinox«, er et spansk børsnoteret selskab. Acerinox, der blev stiftet i 1970, er udstyret med moderne anlæg og er kendt for at producere med lave omkostninger og høj rentabilitet. Acerinox kontrollerer den spanske producent af lange produkter af rustfrit stål, Roldán SA, og en amerikansk producent af flade produkter af rustfrit stål.

2. *ALZ NV*

(11) ALZ er et belgisk selskab i ARBED-koncernen. Ligesom Acerinox blev også ALZ oprettet i 70'erne. ALZ fremstiller flade produkter af rustfrit stål.

3. *AST SpA*

(12) Acciai Speciali Terni SpA, i det følgende benævnt »AST«, blev oprettet den 1. januar 1994, da ILVA's stålaktiviteter blev splittet op på tre selskaber med henblik på senere afhændelse. AST er primært aktiv inden for produktion af flade produkter af rustfrit stål, elektroplader og svejste rør, sidstnævnte via et datterselskab. Den 24. december 1994 godkendte Kommissionen af AST blev overtaget af Fried. Krupp AG Hoesch-Krupp, Thyssen Stahl AG, AFL Falck, Tadfin SpA og FI.RE. Finanziaria SpA (Riva-gruppen) i fællesskab.

I december 1995 øgede Krupp sin andel i AST fra 50 % til 75 % ved at overtage Falcks og Rivas aktier.

4. *Avesta Sheffield AB*

(13) Avesta Sheffield AB, i det følgende benævnt »Avesta«, kontrolleres af British Steel. Avesta er resultatet af en fusion i 1992 mellem British Steels svenske og britiske stålværker. British Steel kontrollerer desuden Fagersta Stainless AB (Sverige) og British Steel Engineering Steels Holding Limited (tidligere United Engineering Steel), som begge fremstiller lange produkter af rustfrit stål, samt en amerikansk producent af flade produkter af rustfrit stål.

5. *Krupp Thyssen Nirosta GmbH*

(14) Krupp Thyssen Nirosta GmbH blev oprettet den 1. januar 1995 ved en fusion mellem Thyssen Stahl AG og Fried. Krupp AG Hoesch-Krupp, hvorved de lagde deres aktiviteter inden for flade produkter af rustfrit stål med stor syre- og varmemodstandsdygtighed sammen ([3]). Krupp Thyssen Nirosta GmbH har i denne sag påtaget sig ethvert ansvar for handlinger begået forud for dets stiftelse af såvel Thyssen Stahl AG som af Krupp Hoesch AG. Nærværende beslutning er derfor ikke rettet til de to virksomheder.

6. *Usinor SA*

(15) Ugine SA, herefter benævnt »Ugine«, var på det tidspunkt, hvor den her omhandlede adfærd fandt sted, datterselskab i koncernen Usinor Sacilor og varetog denne koncerns produktion og salg af rustfrit stål. Den 11. december 1995 blev Ugine SA en division under Usinor Sacilor og mistede derved sin selvstændige status. Usinor Sacilor ændrede i juni 1997 navn til Usinor SA. Usinor SA er den største stålproducent i Europa og en af de største i verden. Usinor kontrollerer desuden J & L Special Steels, som er en af de største amerikanske producenter af koldvalsede plader i rustfrit stål, og har interesser i den største thailandske producent af koldvalsede plader af rustfrit stål.

E. **Forhistorien: Legeringstillægget og dets beregning**

(16) Legeringstillægget er et pristillæg, der beregnes på grundlag af noteringspriserne på legeringselementer og lægges til basisprisen på rustfrit stål.

(17) Prisen på de legeringselementer, producenterne af rustfrit stål bruger (nikkel, chrom og molybden), tegner sig for en meget stor del af de samlede produktionsomkostninger. Priserne på disse materialer svinger overordenligt meget. Det er forklaringen på, at producenterne har ønsket at lade disse udsving slå igennem i priserne på en sådan måde, at de undgår at skulle foretage hyppige ændringer i basispriserne. Legeringstillægget er således udelukkende økonomisk begrundet.

(18) Producenterne beregner størrelsen af de legeringstillæg, der skal gælde i en given måned (M) i de forskellige EU-valutaer, på følgende måde:

Først beregnes gennemsnitspriserne på nikkel, ferrochrom og molybden i de to måneder, der gik forud for måneden før beregningen (dvs. M − 2 og M − 3).

Derefter sammenholdes det derved fremkomne beløb med et sæt referenceværdier, der siden februar 1994 har været:

— 3 750 ECU pr. ton nikkel

— 5 532 ECU pr. ton molybden

— 777 ECU pr. ton chrom.

Er forskellen mellem gennemsnitsprisen og disse referenceværdier positiv, lægges der et pristillæg til grundprisen for måneden M. Er forskellen negativ, beregnes der intet tillæg — der findes ikke noget negativt legeringstillæg. En sådan situation opstod i årene 1991-1993, hvor priserne på legeringselementer var faldet ned under udløsningsværdierne, og producenterne beregnede da et 0-tillæg.

Den del af beløbene, der overstiger udløsningsværdierne, ganges med det procentvise indhold af hvert legeringsmateriale i den pågældende stålkvalitet (for AISI 304 f.eks. 9 % nikkel og 18 % chrom, for AISI 316 12 % nikkel, 18 % chrom og 2,5 % molybden).

(19) De formler, der benyttes til beregningerne, har varieret noget i tidens løb og afhængigt af producenten. Under kontrolbesøg gennemført i henhold til EKSF-traktatens artikel 47 i 1996 og i visse skrivelser til Kommissionen har producenterne hævdet, at den formel, der blev beskrevet i klagepunktsmeddelelsen af 19. december 1995, har været brugt af alle siden 1988 (når der ses bort fra udløsningsværdierne) ([4]). Det bemærkes, at Kommissionen i beslutning 90/417/EKSF ([5]) skred ind over for en aftale og samordnet praksis mellem europæiske producenter af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål, der bl.a. omfattede priserne. Aftalen havde været i kraft i hvert fald i perioden fra maj 1986 til oktober 1988. Denne beslutning blev ikke anfægtet. Alle de producenter, der er impliceret i den her omhandlede sag, var dengang medlemmer af »Sendzimir-klubben«, som beslutning 90/417/EKSF var rettet mod.

F. **Virksomhedernes adfærd i december 1993 og januar 1994**

(20) Priserne på legeringselementer og på rustfrit stål faldt kraftigt i 1993. Da nikkelpriserne begyndte at stige igen fra september 1993, resulterede det i en betydelig nedgang i producenternes fortjeneste. For at imødegå denne situation enedes producenterne af flade produkter af rustfrit stål, med undtagelse af Outokumpu, om at mødes i Madrid. Efter dette møde var der adskillige kontakter mellem producenterne.

1. *Madrid-mødet den 16. december 1993*

a) Deltagere

(21) Det praktiske arbejde med tilrettelæggelsen af dette møde (hotelreservationer osv.) blev varetaget af Acerinox ([6]), som dog nægter at have været initiativtageren. I mødet deltog:

— Acerinox	hr. Riestra
— ALZ:	hr. R.
— AST:	hr. Ronchi og hr. Moio
— Avesta Sheffield:	hr. T. og hr. W.
— Krupp Hoesch Stahl AG:	hr. Plömacher og hr. Hufen
— Thyssen:	hr. Peek
— Ugine:	hr. Laquay og hr. Lepage.

b) Mødets formål

(22) Ifølge virksomhedernes udtalelser var formålet med mødet at give producenterne lejlighed til at drøfte en eventuel genindførelse af et legeringstillæg som det bedst egnede middel til at opnå prisforhøjelser og kompensere for stigningerne i nikkelpriserne.

Acerinox har udtalt følgende:

»Se celebró una reunión en Madrid con fecha 15 de diciembre de 1993, que había sido acordada entre las partes para hablar (...) de la problemática situación del mercado de las materias primas del acero inoxidable y las fuertes oscilaciones de los precios de las mismas.« ([7]).

I sin erklæring anførte Avesta:

»The meeting involved an exchange of views on the difficulties caused by the varions price developments described above and on the possible reintroduction of an alloy surcharge to address these difficulties.« ([8]).

Krupp og Thyssen har udtalt følgende:

»Dort sind die allgemein schlechte wirtschaftliche Lage sowie mögliche Auswege erörtert worden.« ([9]).

Ugine har erklæret ([10]):

»Une réunion a eu lieu à Madrid à l'hôtel (...) le 16 décembre 1993 qui a permis de procéder à un échange de vues entre les producteurs d'acier inoxydable.«

I sin erklæring ([11]) fastslog AST sågar, at det var for at finde frem til en løsning på krisen, at man var mødtes i Madrid:

»In questo contesto, e al fine di trovare una via d'uscita dalla situazione di crisi, ebbe luogo un incontro tra i principali produttori di acciaio europei.«

c) Valg af beregningsformel og referenceværdier

(23) Ugines repræsentant, Laquay, forklarede ved hjælp af en tabel, hvordan legeringstillægget tidligere havde fungeret ([12]). Krupp og Thyssen har udtalt:

»Herr Laquay hat als Spezialist für LZ-Berechnungen unter Zuhilfenahme eines Flip-Charts spontan und exemplarisch am Beispiel der von seinem Unternehmen in Frankreich geforderten Preise errechnet, welche zusätzlichen Erlöse bei entsprechender Umstellung des Stoppreises im französischen Markt erzielbar wären.« ([13]).

(24) Alle mødedeltagerne gav udtryk for, at det var nødvendigt at bruge samme formel som i 1991, men med andre referenceværdier.

Acerinox har udtalt:

»En la misma se planteó, ante las circunstancias ya conocidas de la volatilidad del mercado de las materias primas en el que Acerinox SA no tiene intervención alguna, la necesidad de aplicar el extra de aleación a los clientes con arreglo a una fórmula tradicional ya conocida y aplicada con los valores más adecuados para paliar la cada vez más especulativa situación de la LME.« ([14]).

AST har udtalt:

»Nel corso di quell'incontro furono discusse le iniziative che ciascuno dei partecipanti intendeva prendere al riguardo, che aveva elaborato in precedenza in totale autonomia (almeno per quanto riguarda AST). Dall'incontro emerse una naturale convergenza sull'adozione, come livello minimo della formula, del prezzo del nichel del settembre 1993.« ([15]).

Avesta har anført, at:

»The participants exchanged similar views on the use of the alloy surcharge calculation mechanism previously applied. In the course of the exchange, the ASAB representatives put to the meeting their views on using the previously adopted calculation mechanism with new trigger values.« ([16]).

I deres erklæring udtalte Krupp og Thyssen følgende:

»Unter den gegebenen Umständen lag daher die einzige Möglichkeit, der Entwichlung zu begegnen, in dem Versuch, den wegen des früheren Absinkens des Preises der Legierungsmetalle unter den bisherigen Stoppreis ausgesetzten LZ wieder zu aktivieren. (. . .) Im Rahmen des Treffens hat dann Herr Plömacher bekundet, daß Krupp künftig als Stoppreis die niedrige Septembernotierung für Ni zugrunde legen werde.« ([17]).

Ugine har erklæret:

»Au cours de la réunion, certains participants dont Ugine onf fait connaître leur intention, assortie ou non de réserves, de reprendre l'application de la formule d'extra assortie d'un nouveau seuil de déclenchement (le point bas du cours du nickel en septembre) à dater du 1er février 1994.« ([18]).

(25) Denne formel var kunderne rent faktisk allerede bekendt med. Priserne på legeringsmaterialer i september 1993 (hvor nikkelprisen kom ned på et rekordlavt niveau) blev valgt som den nye udløsningsværdi. I sin erklæring udtalte Avesta, at beregningerne blev foretaget på mødet på basis af legeringspriserne i september/oktober og en omtrentlig valutakurs for denne periode:

»Calculations were made at the meeting on the basis of new trigger values reflecting alloy prices in September/October 1993 (i.e. using the basis of calculation of the previously adopted surcharge) and an approximate exchange of rate for that period.« ([19]).

d) Ikrafttrædelsesdato

(26) Med hensyn til ikrafttrædelsesdatoen for det nye legeringstillæg gik flertallet af deltagerne ind for, at det skulle træde i kraft hurtigst muligt, og 1. februar 1994 blev betragtet som det tidligst realistiske tidspunkt. I sin erklæring udtalte Avesta:

»At the meeting, the participants also discussed an implementation date. 1 February was considered to be the earliest feasible date for introduction of the surcharge.« ([20]).

Og Acerinox har udtalt:

»La mayoría de los presentes eran partidarios de aplicar el extra de aleación lo más pronto posible.« ([21]).

(27) Acerinox meddelte, at virksomheden ikke havde til hensigt at anvende legeringstillægget i Spanien på grund af afmatningen i efterspørgslen på det spanske marked:

»Acerinox indicó su intención de no aplicar el extra en España por considerar que no iba a ser positivo para el aumento de la demanda y para la industria española que estaba sumida en una profunda crisis.« ([22]).

e) Fax af 20. december 1993

(28) Den fax ([23]), som Ugine den 20. december 1993, sendte de producenter, der havde deltaget i mødet, samt Outokumpu, afspejler, hvad man var nået frem til på dette møde. Denne fax, der var på engelsk, indeholdt en detaljeret gennemgang af, hvordan legeringstillægget skulle beregnes, med udløsningsværdier, ecu/dollarkurser (1,179 USD/ECU for nikkel, 1,182 USD/ECU for chrom og 1,171 USD/ECU for molybden), referencemåneder og standardlegeringsindhold.

Herom har Avesta udtalt:

»On 20 December 1993, ASAB received a fax from Mr Laquay of Ugine setting out details relating to the alloy surcharge calculation including trigger points, an ECU/USD exchange rate calculation, the monthly basis (i.e. M-2 and M-3), and standard alloy contents. This document reflected the exchange of views between producers.« ([24]).

Ugine indrømmer at have sendte denne telefax:

»À la suite de cette réunion, Ugine a communiqué aux participants par télécopies les 20 décembre 1993 et 11 janvier 1994 les bases et les résultats des

calculs fondés sur la formule qu'elle entendait adopter sur le marché national français ou européen en cas de non alignement.« ([25]).

I sit svar på Kommissionens klagepunktsmeddelelse af 23. april 1997 henviser Ugine til denne fax og anfører, at den indeholder resultaterne af drøftelserne på Madrid-mødet ([26]).

AST kan ikke udelukke hverken at have modtaget denne fax eller at have taget hensyn til den i sin beslutningstagning:

»La mancanza di conoscenza diretta dei dettagli non permette però di escludere in maniera categorica che vi sia stato qualche scambio di informazione. (...) Dato l'apparente tenore di tali messaggi non si può per il vero neppure escludere che AST ne sia stata influenzata nella determinazione dei valori utilizzati nella formula.« ([27]).

2. *Forløbet efter Madrid-mødet*

(29) I henhold til EKSF-traktatens artikel 60, stk. 2, litra a), og gennemførelsesbeslutning nr. 37-54 ([28]), som senest er ændret ved Kommissionens beslutning nr. 2515/86/EKSF ([29]), skal producenterne af rustfrit stål offentliggøre deres prislister og salgsbetingelser. Denne forpligtelse er opfyldt, når producenterne senest to arbejdsdage før deres ikrafttrædelse har fremsendt dem til Kommissionen og meddelt dem til alle andre interesserede. Prislisterne offentliggøres af producenterne, og Kommissionen skal have meddelelse om enhver ændring heri. Det er på dette retlige grundlag, man må vurdere de nedenfor beskrevne tildragelser, som Kommissionen har konstateret fandt sted mellem Madrid-mødet og de enkelte virksomheders offentliggørelse af deres legeringstillæg.

(30) Den 20. december 1993 underrettede Avesta Sheffield sine distributionsselskaber om, at der sandsynligvis ville blive indført et legeringstillæg ([30]).

Den 22. december 1993 underrettede ALZ sine salgsselskaber om, at legeringstillægget ville blive genindført ([31]).

(31) Den 6. januar 1994 foretog Ugine en ny beregning med de samme referenceværdier, men med en anden ECU/USD-kurs, der var ens for alle tre legeringsmetaller, nemlig 1,17506 ECU/USD. Denne forskel, der blot angår den anden decimal, er ganske ubetydelig og uden nævneværdig indvirkning på legeringstillæggets størrelse (jf. betragtning 37).

Den 10. januar 1994 foretog Avesta Sheffield detaljerede beregninger af legeringstillægget. Avesta benyttede de ECU/USD-kurser, der var blevet anvendt på Madrid-mødet ([32]).

(32) Den 11. januar 1994 sendte Ugine en fax ([33]) til alle sine konkurrenter med angivelse af det legeringstillæg, virksomheden agtede at anvende på det franske marked fra 1. februar, med en detaljeret beregning i ECU pr. ton, omregning til de vigtigste europæiske valutaer og en bemærkning om, at dette tillæg kun ville blive anvendt for austenitisk stål.

Alle virksomhederne har i deres erklæringer omtalt denne fax:

»On 11 January 1994, Mr Laquay of Ugine sent a fax to Mr W. setting out Ugine's internal calculation of the alloy surcharge to be applied by it from 1st February 1994« (Avesta) ([34]).

(33) Frem til den 13. januar 1994 var der kontakter mellem i hvert fald Avesta og de fleste af Avestas konkurrenter angående deres holdning til legeringstillægget. Bilag 2 og 6 til Avestas erklæring bevidner disse kontakter.

Bilag 2 er en fax dateret 14. januar 1994 fra S. til W. Følgende uddrag heraf er relevante:

»ALZ through their Swedisch representative called me this morning saying that he had been instructed from his mill to start applying alloy extras as from the 1st of February and that he should get the exact alloy surcharge details from us. (...) Outokumpu through S. also called met today and asked what we intend to do. I said that most likely we are going to apply the surcharge in the same way as announced by Ugine for the French market. (...) He said they want to do the same in both Sweden and Finland and suggested that we contact him on Monday.« ([35]).

Bilag 6 er en fax dateret 14. januar 1994 og undertegnet W. Heri angives nogle af Avestas konkurrenter at indtage følgende holdning:

»Ugine have announced surcharges effective 1st February 1994 of 430 GBP 4.36, 304 GBP 47.55, 316 GBP 74.03. Acerinox have announced that surcharges will be applied from 1st April 1994 (yes April!!), Outokumpu are thought to be following this line but no confirmation yet. Thyssen expect to announce something next Monday. Krupp-we have no current information. Ilva have announced a base price change effective from February but applicable to stockists and not end-users. ALZ are still considering their position.« ([36]).

(34) Den 13. januar underrettede ALZ pr. telex sine konkurrenter om det legeringstillæg, virksomheden ville offentliggøre ([37]). Først den 24. januar 1994 fik Kommissionen tilsendt ALZ's prisliste.

(35) Samme dag sendte AST en fax til Outokumpu, der gengav indholdet af Ugines fax af 20. december 1993 og desuden angav de beregninger, Ugine havde foretaget den 6. januar ([38]).

(36) Den 17. januar 1994 gav Ugine, AST og Krupp Kommissionen meddelelse om det legeringstillæg, de agtede at anvende fra 1. februar.

Samme dag besluttede Avesta formelt at genindføre legeringstillægget og underrrettede sine salgsselskaber herom med nøjagtige instrukser angående tillæggets anvendelse ([39]).

Den 19. januar 1994 underrettede Thyssen Kommissionen om størrelsen af det legeringstillæg, virksomheden agtede at anvende fra 1. februar 1994.

G. **Anvendelsen af legeringstillægget**

(37) I overensstemmelse med EKSF-traktatens artikel 60 har alle virksomhederne (med undtagelse af Acerinox) givet Kommissionen meddelelse om størrelsen af de legeringstillæg de agtede at anvende, samt disses ikrafttrædelsesdato — 1. februar 1994. Acerinox, som først i maj underrettede Kommissionen om de nye legeringstillæg, anvendte dem dog allerede fra februar i nogle medlemsstater. Eftersom der blev benyttet samme formel, udviser de endelige beløb kun ganske små forskelle, som hænger sammen med afrundinger eller valutakurs.

(38) Hvordan disse legeringstillæg nærmere betegnet skulle anvendes, er beskrevet i et Avesta-notat af 17. januar 1994. Heri hedder det bl.a.:

»We will follow the rules set by the home producer in any given producer market, including applying the surcharge they declare.

In each non-producer market a lead will be taken by one of the mills - W. will advise those markets concerned.

The surcharge will not be imposed outside of the 17 European markets. We will need to secure appropriate price increases as soon as possible.« ([40]).

(39) Dette kan illustreres ved hjælp af følgende tre omstændigheder:

De legeringstillæg, de enkelte producenter anvender på et bestemt marked, er ens, uanset hvilket beløb der ville fremkomme ved at omregne listeprisen til den pågældende valuta.

I Det Forenede Kongerige forsøgte alle producenterne ligesom Avesta at anvende legeringstillægget med tilbagevirkende kraft.

For flade produkter fulgte virksomhederne en og samme producents listepris i de lande, hvor der ikke findes nogen national producent.

(40) Avesta har erklæret:

»In the national markets in which ASAB was neither the domestic producer nor, in markets with no domestic producer, the leading supplier, typically, but not uniformly, ASAB would align on the domestic producer or leading supplier as was traditional in the stainless steel industry generally. The German producer had, for example, traditionally been regarded as the leading supplier in Austria and ALZ the leading supplier in the Nederlands, whilst the Nordic producers had been regarded as leading suppliers in Denmark and Norway and the British producer in Ireland.« ([41]).

(41) De forskellige producenter sendte endelig breve ud til deres kunder, hvori de underrettede dem om ændringen af udløsningstærsklerne. Kommissionen råder over kopier af nogle af disse breve. Følgende uddrag af to af disse breve er relevante i denne sag.

Den 28. januar 1994 gav Ugine Savoie UK Ltd sine kunder følgende meddelelse om genindførelsen af legeringstillægget:

»It has therefore been decided at a European level to reactivate the surcharge system to take into account of the increase in alloay costs since September 1993, and this surcharge will be applied generally from 1st February 1994.« ([42]).

Den 31. januar 1994 skrev Thyssen Fine Steels Ltd følgende til sine kunder:

»For this reason, we have no choice but to implement alloy surcharges on all stainless flat products in line with all other manufacturers. As in the previous surcharge situation, a clear basis for surcharge has been agreed to account for the changes in relationship between prices and costs.« ([43]).

II. **RETLIG VURDERING**

A. **Artikel 65, stk. 1**

1. *Generelt*

(42) EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, indeholder forbud mod alle aftaler mellem virksomheder, alle vedtagelser inden for virksomheders organisationer og alle former for samordnet praksis, som har til formål direkte eller indirekte at hindre, begrænse eller fordreje den normale konkurrence på det fælles marked, og navnlig sådanne som består i fastsættelse af priser.

2. *Aftale*

(43) Der foreligger en overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 65, når parterne når frem til et viljefællesskab, der begrænser eller kan begrænse deres handlefrihed på markedet ved at fastlægge retningslinjer for handlinger, parterne hver især foretager eller undlader at foretage på markedet. Hertil kræves hverken kontraktligt fastsatte sanktioner eller håndhævelsesprocedurer. Det er heller ikke nødvendigt at denne enighed er nedfældet skriftligt.

(44) I den foreliggende sag havde Madrid-mødet ét formål, nemlig at nå frem til en ensartet forhøjelse af priserne på rustfrit stål, der kunne udligne prisstigningerne på legeringsmaterialer. Man gennemgik de forskellige måder, hvorpå man tidligere havde beregnet legeringstillæg, og efter dette møde anlagde alle virksomhederne samme adfærd. Virksomhederne har fra den 1. februar 1994 i alle lande i Europa, undtagen i Spanien og i Portugal, anvendt et legeringstillæg baseret på den formel, der senest blev anvendt i 1991, og med priserne fra september 1993 som referenceværdier. Der var følgelig tale om et viljefællesskab mellem dem. Dette viljefællesskab blev udmøntet i telefaxmeddelelsen fra Ugine af 20. december 1993 på en sådan måde, at det må betegnes som en aftale. Dette bekræftes af indholdet af de rundskrivelser, der er nævnt ovenfor under betragtning 41.

(45) Men selv om betegnelsen »aftale« skulle kunne anfægtes, kan der ikke herske tvivl om, at den kendsgerning, at producenterne af rustfrit stål bevidst genindførte legeringstillægget med samme beløb og på samme dato, i det mindste må betragtes som udslag for en samordnet praksis. Formålet med at indføje begrebet »samordnet praksis« i traktaten var netop at forhindre, at virksomheder kan omgå forbuddet mod konkurrencebegrænsende aftaler ved at indgå i en konkurrencebegrænsende samordning, der ikke udgør nogen egentlig aftale, f.eks. ved at give hinanden forhåndsunderretning om, hvilken holdning de hver især vil indtage, således at de hver især kan indrette deres adfærd på markedet efter deres viden om, at deres konkurrenter vil handle på samme måde.

I ICI-dommen ([44]) af 13. juli 1972 statuerede EF-Domstolen således:

»Når (EF-traktatens) artikel 85 sondrer mellem begrebet »samordnet praksis« og begreberne »aftaler mellem virksomheder« og »vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder«, er det for med forbuddene i denne artikel at ramme en form for koordinering mellem virksomheder, som, uden at være udmøntet i en egentlig aftale, bevidst erstatter konkurrencerisikoen med et praktisk samarbejde;«.

(46) Under alle omstændigheder er spørgsmålet om, hvorvidt de implicerede virksomheders handlemåde skal betegnes som en aftale eller som en samordnet praksis, på ingen måde afgørende for, om den må fastslås at være i strid med EKSF-traktatens artikel 65.

I en udtalelse afgivet den 13. december 1961 ([45]) på anmodning af Den Høje myndighed og Ministerrådet angående fortolkningen af EKSF-traktatens artikel 65 udtalte EF-Domstolen, at denne artikel, der indeholder gennemførelsesbestemmelserne til forbuddet i traktatens artikel 4, litra b), »præciserer rækkevidden af forbuddet ved generelt at forbyde alle konkurrencebegrænsende aftaler«. Domstolen erindrede om, at formålet med artikel 4 »klart er at forhindre virksomhederne i gennem en konkurrencebegrænsende praksis at opnå en stilling, som vil sætte dem i stand til at opdele eller udnytte markederne«. Det forbud, der opstilles, er ifølge Domstolen et »strengt forbud, der karakteriserer den ved traktaten indførte ordning«.

3. *Aftalens formål, virkning og varighed*

a) Aftalens formål og virkning

(47) Formålet med aftalen er at sikre, at alle virksomhederne fra samme tidspunkt anvender de samme, lave referenceværdier ved beregning af legeringstillægget efter den tidligere anvendte formel for at opnå en prisforhøjelse. Eftersom disse tillæg indgår i den endelige pris, der skal betales for de pågældende produkter, har aftalen således til formål at fastsætte et priselement. Artikel 65, stk. 1, fastsætter udtrykkeligt, at alle aftaler og enhver samordnet praksis, der direkte eller indirekte har til formål at fastsætte priser, er konkurrencebegrænsende.

(48) Aftalen begrænser konkurrencen mærkbart. De virksomheder, denne beslutning er rettet til, tegner sig for tæt ved 90 % af produktionen af flade produkter af rustfrit stål. Når de foretager en samordnet prisforhøjelse, kan det ikke undgå at få meget betydelige virkninger på markedet.

Legeringstillægget udgør desuden en væsentlig del af den endelige pris. Hvor stor en prisforhøjelse, tillægget resulterer i, afhænger dels af det pågældende stålprodukts procentvise indhold af legeringsmetaller, og dels af udviklingen i priserne på disse metaller. Den kan udgøre op til 25 % af den samlede pris.

(49) For aftaler med et konkurrencebegrænsende sigte er det ikke nødvendigt at påvise faktiske virkninger på markedet. Det bemærkes dog, at ændringen af referenceværdierne for legeringstillægget blev ledsaget af en noget nær fordobling af priserne på rustfrit stål i perioden mellem januar 1994 og marts 1995. Denne betydelige prisstigning kan naturligvis ikke udelukkende tilskrives producenternes ændring af udløsningstærsklerne for tillægget i februar 1994. Men denne ændring har været en stærkt medvirkende årsag hertil i kraft af den mekaniske prisforhøjelse, den udløste. Siden februar 1994 har et af de elementer, der indgår i prisen på rustfrit stål, desuden været identisk for alle producenter.

b) Overtrædelsens varighed

(50) Af sagens akter fremgår, at selv om legeringstillæg som sådanne er gammelkendte fænomener, der har været almindeligt anvendt, kan alle fællesskabsproducenters anvendelse af en identisk beregningsformel for deres salg i Vesteuropa dateres tilbage til omkring 1988. Der er derfor grund til at antage, at aftalen har sin oprindelse på det tidspunkt, og at den samordnede ændring af referenceværdierne i 1994 kun er en videreudvikling heraf.

Der er imidlertid ikke tilstrækkelig sikkerhed om de faktuelle elementer til at drage den konklusion. Samordningen må derfor antages at have taget sin begyndelse med mødet i Madrid i december 1993 og derefter være fortsat frem til i dag for alle virksomhederne med undtagelse af Avesta Sheffild, der i november 1996 meddelte, at virksomheden havde besluttet at benytte en anden beregningsformel.

4. *Parternes argumenter*

(51) Ingen af de virksomheder, som klagepunktsmeddelelsen var rettet til, har anfægtet Kommissionens sagsfremstilling.

(52) Avesta og Usinor anfægter ikke den retlige vurdering, der anlægges i klagepunktsmeddelelsen, men nøjes med at hævde, at overtrædelsen ophørte med indførelsen af en ny beregningsmetode (Avesta), eller at den kun var sporadisk (Usinor).

(53) Krupp, AST og ALZ anerkender sagsfremstillingen, men anfægter Kommissionens vurdering af den. De hævder, at man på mødet i Madrid blot udvekslede synspunkter, og at ændringen af referenceværdierne for legeringstillægget ikke beroede på nogen aftale eller samordnet praksis. Denne fortolkning kan ikke godtages af de ovenfor nævnte grunde.

(54) Endelig gør Acerinox gældende, at virksomheden på Madrid-mødet meddelte sine konkurrenter, at den ikke havde til hensigt at anvende legeringstillægget på det spanske marked, hvilket efter dens egen opfattelse beviste, at den ikke deltog i nogen aftale. At Acerinox indtog dette standpunkt, skyldtes imidlertid den særlige situation på det spanske marked, hvor forbruget af rustfrit stål var lavere end i de andre medlemsstater. Acerinox anvendte derimod legeringstillægget uden for Spanien fra februar 1994 i overensstemmelse med, hvad man havde besluttet på Madrid-mødet, som Acerinox havde organiseret med fuldt kendskab til, hvad det drejede sig om.

Desuden har alle virksomhederne fremført en række argumenter, der efter deres opfattelse kan tjene som »formildende omstændigheder«.

a) Alle de implicerede virksomheder gør gældende, at denne beregningsformel har været brugt meget længe

(55) Der må her sondres mellem en længe anvendt beregningsformel, der åbner mulighed for at indregne udsving i priserne på legeringsmetaller i produkternes pris, og indførelsen af en ensartet formel.

Beregningsformlen for legeringstillægget indeholder beregningsværdier, der kan sidestilles med »vejledninger« som omhandlet i meddelelsen om samarbejde mellem virksomheder fra 1968 ([46]). Denne beregningsmetode udgør helt klart en konkurrencebegrænsning.

(56) Det ser ud til, at den ensartede brug af beregningsformlen i dens 1994-version daterer sig tilbage til 1988 (bortset fra udløsningsværdierne). Det bemærkes, at Kommissionen i den ovennævnte beslutning 90/417/EKSF skred ind over for en aftale og samordnet praksis mellem parterne, der bl.a. omfattede priser. Denne aftale var i kraft mindst fra maj 1986 til oktober 1988. Beslutningen blev ikke anfægtet. Kommissionen råder imidlertid ikke over tilstrækkelige beviser for, at indførelsen af en ensartet beregningsformel var resultatet af en egentlig samordning. Nærværende procedure omfatter derfor ikke den oprindelige fastlæggelse af denne formel. Den måde, hvorpå udløsningsværdien for legeringstillægget senest blev ændret, viser imidlertid klart, at der i hvert fald på dette punkt består en samordning angående fastsættelsen af denne værdi og dens ikrafttrædelsestidspunkt.

b) Nogle af producenterne ([47]) hævder, at kunderne går ind for legeringstillæggets beregningsformel

(57) At kunderne accepterer en praksis, der er i strid med konkurrencereglerne, gør den ikke mere berettiget. Det er desuden netop klager fra en række kunder, der fik Kommissionen til at undersøge denne praksis.

Det materiale, der er blevet indsamlet under sagsbehandlingen, viser desuden, hvilke vanskeligheder producenterne har haft med at få kunderne til at acceptere legeringstillægget.

c) Nogle af virksomhederne ([48]) bagatelliserer virkningerne af den anfægtede praksis

(58) Disse virksomheder hævder dels, at legeringstillægget kun blev anvendt for en lille del af salget og dels, at mange kunder nød godt af faste priser. De påstår, at prisforhøjelsen på rustfrit stål i 1994 ikke skyldtes de ændrede udligningstærskler for legeringstillægget, men derimod forholdet mellem udbud og efterspørgsel.

(59) Denne argumentation holder ikke. En samordning, der tager sigte på at ændre referenceværdier og dermed udløse prisforhøjelser, udgør en overtrædelse af artikel 65, uanset hvilke virkninger den har på markedet. Desuden udgør anvendelse af ulige vilkår for forretninger af samme art også en overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 60, og virksomhederne kan ikke påberåbe sig en eventuel overtrædelse for at skjule eller benægte eksistensen af en anden overtrædelse påvist i en anden sammenhæng. Endelig kan legeringstillægget alt efter kvaliteter og produkter udgøre op til 25 % af den endelige pris.

d) Flere af virksomhederne ([49]) har påberåbt sig princippet om berettiget formodning

(60) Ifølge disse virksomheder kunne Kommissionen af de prislister, den fik tilsendt i henhold til artikel 60, have udledt, at der forelå en ensartet beregningsformel. At Kommissionen ikke indledte procedure efter artikel 65, gav virksomhederne en berettiget formodning om, at brugen af en fælles formel er lovlig.

(61) Virksomhederne underrettede kun Kommissionen om de legeringstillæg, de anvendte, udtrykt i forskellige valutaer. Kommissionen er aldrig blevet underrettet om selve formlen eller om vilkårene for dens anvendelse.

e) Nogle af virksomhederne ([50]) har hævdet, at Kommissionen skulle have tilskyndet dem til at indføre en identisk formel

(62) Kommissionens holdning til kalkulationsskemaer blev fastlagt i slutningen af 60'erne.

Meddelelsen fra 1968 om samarbejde mellem virksomheder fastslår faktisk, at aftaler, der udelukkende har til formål at opstille kalkulationsskemaer i fællesskab, ikke skal betragtes som værende konkurrencebegrænsende. Kalkulationsskemaer, der indeholder bestemte kalkulationssatser, skal dog betragtes som vejledninger, der kan føre til begrænsning af konkurrencen.

(63) I sin beslutning 80/257/EKSF ([51]) præciserede Kommissionen, hvordan sådanne kalkulationsskemaer kunne sidestilles med vejledninger:

»De tilskynder de virksomheder, som benytter dem, til at overtage de i modellen indeholdte kalkulationssatser ved beregningen af deres omkostninger og dermed indirekte ved fastsættelsen af deres salgspriser, eller tilskynder dem i det mindste til at tilnærme sig disse værdier ... det drejer sig om en konkret og massiv påvirkning af deres prispolitik.«

Kommissionens holdning til anvendelse af en fælles beregningsformel for legeringstillægget burde således være kendt af disse virksomheder.

f) Flere af virksomhederne påberåber sig den markedsgennemsigtighed, som traktatens artikel 60 har skabt

(64) Usinor hævder i sit svar på Kommissionens to klagepunktsmeddelelser, at det prisreguleringssystem, som blandt stålbranchens økonomer går under betegnelsen »basing point system«, udtrykkeligt indebærer et element af samordning, og Thyssen Stahl AG gør gældende, at reglerne om gennemsigtighed i traktatens artikel 60 forpligter udbyderne til at orientere om deres prishensigter.

(65) Det er rigtigt, at traktatens artikel 60 pålægger virksomhederne pligt til at »offentliggøre prislister og salgsbetingelser, som virksomhederne anvender på det fælles marked«, men disse priser og betingelser skal være fastlagt uafhængigt af hver virksomhed. De må under ingen omstændigheder meddele dem til de andre, før Kommissionen underrettes. Pligten til at offentliggøre priser kan under ingen omstændigheder retfærdiggøre afholdelsen af møder

mellem konkurrenter, der har til formål eller til følge at påvirke en eksisterende eller potentiel konkurrents adfærd på markedet eller informere en sådan konkurrent om, hvilken adfærd man selv har besluttet at anlægge eller påtænker at anlægge på markedet.

(66) Usinor hævder desuden, at harmoniseringen af legeringstillæggene er et resultat af EKSF's prisreguleringssystem. Der findes imidlertid ingen bestemmelser i traktaten eller den afledte ret, der foreskriver anvendelse af et tillæg, og da slet ikke et ensartet tillæg. Det er den enkelte virksomhed, der selv må træffe beslutning om at indføre et legeringstillæg i en prisliste og fastsætte dets beløb. Artikel 60 giver ikke virksomhederne tilladelse til at samordne priser eller fastsætte priser samordnet.

g) Nogle af virksomhederne anfægter Kommissionens påstand om overtrædelsens vedvarende karakter

(67) I sit svar på Kommissionens klagepunktsmeddelelse af 23. april 1997 hævder Usinor, at forhøjelse af et priselement var en engangstildragelse, at kontakterne mellem producenterne ikke fortsatte efter januar 1994, og at overtrædelsen derfor ikke kan betegnes som vedvarende.

(68) Avesta henviser til, at Avesta indførte en ny formel i november 1996.

(69) Thyssen Stahl AG hævder, at overtrædelsen ophørte senest i juli 1994, hvor nikkelprisen kom op på den tidligere referenceværdi. AST finder, at overtrædelsen var punktuel og ophørte i juni 1994.

(70) Kun Avestas argument kan tillægges nogen vægt, eftersom indførelsen af Avestas nye system bevirkede, at anvendelsen af den anfægtede foranstaltning ophørte. Overtrædelsen bestod i en samordnet ændring af referenceværdierne for legeringstillægget, som virksomhederne, ikke siden har ændret hver for sig. At nikkelprisen i juli 1994 igen kom op på de tidligere referenceværdier har ingen virkning, eftersom det legeringstillæg, virksomhederne anvender, i sagens natur er højere, end hvis referenceværdierne ikke var blevet ændret.

5. Konklusion angående artikel 65, stk. 1

(71) I stålbjælkesagen ([52]) fastslog Kommissionen, at tillæg udgør en del af den slutpris, der skal betales for produkterne i Det Europæiske Fællesskab, og at aftaler om harmonisering af sådanne tillæg derfor var prisfastsættelsesaftaler i strid med artikel 65, stk. 1.

(72) I den foreliggende sag finder Kommissionen derfor, at de producenter af rustfrit stål, som denne beslutning er rettet til, foretog en samordnet prisforhøjelse fra 1. februar 1994. De ovenfor beskrevne omstændigheder udgør en overtrædelse at traktatens artikel 65.

B. **Bøder**

1. *Artikel 65, stk. 5*

(73) I henhold til artikel 65, stk. 5, kan virksomheder, som har indgået en aftale, der uden videre er ugyldig, eller som har anvendt eller forsøgt at anvende en sådan ugyldig aftale eller vedtagelse, eller som anvender fremgangsmåder, der strider mod bestemmelserne i artikel 65, stk. 1, af Kommissionen få pålagt bøder eller tvangsbøder.

Kommissionen kan pålægge bøder eller tvangsbøder, der højst er lig med det dobbelte af omsætningen for de produkter, som vedrøres af den aftale, vedtagelse eller fremgangsmåde, der strider mod bestemmelserne i artikel 65, stk. 1, dog således, at det ovenfor fastsatte maksimum, når formålet har været at begrænse produktionen, den tekniske udvikling eller investeringerne, i tilfælde af bøder kan sættes op til 10 % af de pågældende virksomheders årsomsætning og i tilfælde af tvangsbøder op til 20 % af den daglige omsætning.

2. *Overtrædelsens alvorlige karakter*

(74) En aftale eller samordnet praksis, der har til formål at opnå en ensartet forhøjelse af et priselement, udgør en alvorlig overtrædelse af fællesskabsretten. Virksomhederne har søgt at retfærdiggøre denne beslutning med den kritiske økonomiske situation, de var blevet bragt i som følge af de kombinerede virkninger af prisstigningerne på legeringsmaterialer og prisfaldet på rustfrit stål. Kommissionen bestrider ikke den ret, hver virksomhed ville have haft til hver især at iværksætte bestemte foranstaltninger for at imødegå denne situation, men en samordning mellem stort set alle producenterne af flade produkter af rustfrit stål om disse foranstaltningers indhold kan ikke accepteres.

(75) I betragtning af overtrædelsens åbenlyse karakter vil det ikke være rimeligt kun at pålægge symbolske bøder. Under hensyn til de ovennævnte økonomiske og retlige omstændigheder samt overtrædelsens relative alvor finder Kommissionen det dog heller ikke berettiget at pålægge meget store bøder for den her omhandlede overtrædelse.

(76) Under hensyn til overtrædelsens karakter fastsættes bøden derfor til 4 mio. ECU.

(77) Alle de virksomheder, denne beslutning er rettet til, er store virksomheder. Der er derfor ingen grund til at differentiere bødebeløbet efter virksomhedernes størrelse.

3. *Overtrædelsens varighed*

(78) Kommissionen finder (til trods for de under betragtning 50 angivne omstændigheder), at samordningen tog sin begyndelse med mødet i Madrid i december 1993 og derefter fortsatte for alle virksomhedernes vedkommende med undtagelse af Avesta Sheffield, som i november 1996 bekendtgjorde sin beslutning om at benytte en anden beregningsmåde, og Thyssen Stahl AG, som indstillede al virksomhed inden for flade produkter af rustfrit stål fra 1. januar 1995.

(79) For Acerinox, ALZ, AST, Krupp Hoesch Stahl og Usinor bør den ovenfor fastsatte bøde derfor forhøjes med 1,6 mio. ECU. For Thyssen og Avesta bør den forhøjes med henholdsvis 0,4 mio. ECU og 1,2 mio. ECU.

(80) Grundbøden fastsættes følgelig til 5,6 mio. ECU for Acerinox, ALZ, AST, Krupp og Usinor, til 5,2 mio. ECU for Avesta og til 4,4 mio. for Thyssen.

4. *Skærpende og formildende omstændigheder*

(81) Kommissionen finder, at Usinor spillede en fremtrædende rolle i denne samordning, idet det var Usinor, der bragte spørgsmålet op på Madrid-mødet, og som efter mødet fremsendte en opsummering af mødets resultater med den endelige beregning af legeringstillægget til de andre producenter ([53]). På baggrund af disse skærpende omstændigheder bør grundbøden for Usinor forhøjes med 25 %.

(82) Kommissionen anerkender også, at selv om Acerinox stod for den praktiske tilrettelæggelse af mødet i Madrid og allerede i februar anvendte legeringstillægget i Danmark, var det først i maj 1994, at Acerinox offentliggjorde det til ikrafttrædelse på virksomhedens hovedmarked (Spanien) i juni ([54]).

(83) På den anden side befandt branchen sig i en meget kritisk økonomisk situation ved udgangen af 1993. Nikkelpriserne steg hurtigt, samtidig med at priserne på rustfrit stål var meget lave. Det bemærkes, at denne særlige situation kun gjorde sig gældende ved samordningens første begyndelse.

(84) På baggrund af disse formildende omstændigheder bør grundbøden nedsættes med 30 % for Acerinox og med 10 % for alle de andre virksomheder.

5. *Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager* ([55])

(85) I deres svar på Kommissionens klagepunktsmeddelelse af 19. december 1995 benægtede de virksomheder, som denne beslutning er rettet til, ikke, at der fandtes en ensartet beregningsformel for legeringstillægget, som blev anvendt af de forskellige europæiske producenter.

(86) De undersøgelser, der blev foretaget i perioden fra juli 1995 til december 1996, havde til formål at fastslå karakteren af de kontakter, der fandt sted mellem virksomhederne forud for ændringen af referenceværdierne for legeringstillægget i 1994.

(87) Nogle af virksomhederne har kategorisk benægtet enhver kommunikation mellem producenterne. Følgende erklæring fra Acerinox blev således ført til protokols under kontrolundersøgelsen den 25. september 1996:

»No recibieron información.« ([56]).

(88) Krupp og Thyssen erklærede ved brev af 23. oktober 1996, efter kontrolundersøgelsen den 8. oktober 1996, at de først havde bekendtgjort deres beslutning efter den 17. januar 1994 (som var den dato, hvor de gav Kommissionen meddelelse om legeringstillægget), og at de først havde fået oplysninger fra deres konkurrenter, efter at disse havde fremsendt deres prislister til Kommissionen ([57]).

(89) Ugine nægtede under kontrolundersøgelsen den 17. juli 1996 at oplyse, om virksomheden havde underrettet sine konkurrenter om sine intentioner med hensyn til legeringstillægget ([58]).

(90) Andre bekræftede delvis de oplysninger, Kommissionen allerede var i besiddelse af. Som svar på en begæring om oplysninger erklærede ALZ:

»ALZ herinnert zich niet in de periode van 1 augustus 1993 tot 1 februari 1994 inlichtingen ontvangen te hebben van andere producenten van roestvrij staal met betrekking tot de wijziging van de drempelwaarden van de legeringstoeslag. (...) ALZ heeft vervolgens, rond 15 januari, aan de andere marktdeelnemers, i.e. cliënten, producenten en agenten, medegedeeld dat het voornemens was een legeringstoeslag bekend te maken voor leveringen vanaf 1 februari 1994.« ([59]).

(91) AST erklærede i brev af 31. oktober 1996:

»L'AST precisa comunque di avere sentito dire che è stato rinvenuto dalla Commissione il testo di un documento che l'AST avrebbe a sua volta successivamente ritrasmesso alla Outokumpu.« ([60]).

(92) I december 1996 og januar 1997, efter at Kommissionen havde afsluttet en række kontrolundersøgelser hos seks af de virksomheder, denne beslutning er rettet til, samt hos Outokumpu og Edelstahl Witten Krefeld, tilkendegav advokaterne for ALZ, AST, Avesta, Krupp-Thyssen og Usinor Sacilor samt repræsentanter for Acerinox over for Kommissionen, at de ønskede at samarbejde med Kommissionen i denne sag. Kommissionen fik den 17. december 1996 (Acerinox, ALZ, Avesta, Krupp og Thyssen) og den 10. januar 1997 (AST) tilsendt erklæringer fra disse virksomheder, hvori de anerkendte Kommissionens sagsfremstilling.

(93) Dette samarbejde må vurderes i lyset af de kriterier, der er fastlagt i Kommissionens ovennævnte meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager.

(94) Ingen af virksomhederne kan påberåbe sig bestemmelserne i meddelelsens punkt B »Bødefritagelse eller meget betydelig bødenedsættelse«. For ingen af virksomhederne afslørede kartellet over for Kommissionen, før denne havde iværksat undersøgelser, og ikke engang før fremsendelsen af klagepunktsmeddelelsen den 19. december 1995.

(95) Ingen af virksomhederne kan ej heller påberåbe sig bestemmelserne under punkt C »Betydelig bødenedsættelse«. For kun Avesta bragte allerede den 1. november 1996 overtrædelsen til ophør, men Avesta var ikke den første, der gav afgørende oplysninger, der kunne tjene som bevis for kartellets eksistens. Disse afgørende oplysninger blev bl.a. givet af Outokumpu under kontrolundersøgelsen den 17. oktober 1996.

(96) Alle virksomhederne kan i forskellig grad være omfattet af bestemmelserne under punkt D »Væsentlig bødenedsættelse«.

(97) Kun Usinor og Avesta har indrømmet, at der fandt samordning sted. Avesta afgav desuden under kontrolundersøgelsen den 18. oktober 1996 tilsagn om at foretage en grundig gennemgang af sine arkiver for at spore eventuelle kontakter. Visse dokumenter, der viste, at sådanne kontakter havde fundet sted, blev fremsendt til Kommissionen den 31. oktober 1996. Endelig er Avesta den eneste af virksomhederne, der bragte overtrædelsen til ophør ved radikalt at ændre sin metode for beregning af legeringstillægget, hvorved Avesta løb en betydelig kommerciel risiko. Usinor var den første, der oplyste Kommissionen om det møde, der blev afholdt i Madrid.

(98) Erklæringerne og svarene på klagepunktsmeddelelsen fra Krupp Thyssen Nirosta GmbH, Thyssen Stahl AG, AST SpA og ALZ NV frembragte ingen nye oplysninger, men bestred, at der havde fundet samordning sted.

(99) Acerinox indrømmede for sit vedkommende i sit svar på klagepunktsmeddelelsen af 24. april 1997, at der fandt samordning sted, men nægtede selv at have deltaget.

(100) Nogle virksomheder (Usinor og Avesta) har således samarbejdet betydeligt, men Kommissionen må også tage hensyn til, at dette samarbejde kom meget sent. Samarbejdet fra de andre virksomheders side (Krupp, Thyssen, AST, ALZ og Acerinox) var mere begrænset — de fremlagde intet bevismateriale eller faktuelle oplysninger, som Kommissionen ikke allerede havde kendskab til, og de indrømmede ikke at have begået en overtrædelse.

(101) På baggrund heraf bør bøden nedsættes med 10 % for alle virksomhederne med undtagelse af Avesta og Usinor, hvis bøder nedsættes med 40 %.

6. *Krupp Thyssen Nirosta GmbH's særlige situation*

(102) Ved skrivelse af 23. juli 1997 erklærede Krupp Thyssen Nirosta GmbH at påtage sig ethvert ansvar for handlinger begået af Thyssen Stahl AG og Krupp Hoesch Stahl AG siden 1993. Der er i nærværende beslutning taget hensyn hertil.

C. **Artikel 65, stk. 2**

(103) I henhold til artikel 65, stk. 2, tillader Kommissionen aftaler om specialisering eller om fælles indkøb eller salg samt aftaler, der efter deres natur og virkninger er fuldstændigt analoge, når de opfylder bestemte betingelser. Selv om der antages at have bestået en formel aftale, har Kommissionen ikke modtaget nogen anmodning om tilladelse

efter denne bestemmelse i EKSF-traktaten. En sådan aftale vil desuden under ingen omstændigheder kunne falde ind under de kategorier, der tillades. Kommissionen finder tværtimod, at der er tale om en aftale om fastsættelse eller bestemmelse af priser i strid med EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1 —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Virksomhederne Acerinox SA, ALZ NV, Acciai Speciali Terni SpA, Avesta Sheffield AB, Krupp Hoesch Stahl AG (fra 1. januar 1995 Krupp Thyssen Nirosta GmbH), Thyssen Stahl AG (fra 1. januar 1995 Krupp Thyssen Nirosta GmbH) og Ugine SA har overtrådt EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, fra december 1993 og for Avesta Sheffields vedkommende indtil november 1996, for alle de andre virksomheders vedkommende indtil datoen for denne beslutning, ved at have ændret og på samordnet vis anvendt de referenceværdier, de lægger til grund ved beregningen af legeringstillægget, hvilket har haft både til formål og til følge at begrænse og fordreje den normale konkurrence på det fælles marked.

Artikel 2

For de i artikel 1 beskrevne overtrædelser pålægges ved denne beslutning følgende bøder:

— Acerinox SA:	3 530 000 ECU
— ALZ NV:	4 540 000 ECU
— Acciai Speciali Terni SpA:	4 540 000 ECU
— Avesta Sheffield AB:	2 810 000 ECU
— Krupp Thyssen Nirosta GmbH:	8 100 000 ECU
— Usinor SA:	3 860 000 ECU.

Artikel 3

De i artikel 2 nævnte bøder indbetales senest tre måneder efter meddelelsen af denne beslutning til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber på følgende bankkonti:

Adresse	Kontonummer for	
	National valuta	ecu
Tyskland Dresdner Bank AG (BLZ 300 800 00) Düsseldorf	2 114 628	2 114 628 00
Belgien Société Générale de Banque SA Montagne du Parc 3 B-1000 Bruxelles	210-0000107-62	210-0000107-62
Spanien Banco Español de Crédito Calle Mesena, 80 E-28033 Madrid	137.003-270	394.002-278
Frankrig Société Générale Agence Centrale F-75428 Paris Cedex 09	30003-03010-00067030000/22	30003-03010-00077001001/73
Italien Banca Commerciale Italiana I-20121 Milano	961794/02/09	961794/49/56
Sverige Nordbanken H68 S-10571 Stockholm	3959 77 084 85	3968 77 4 76 76

Efter udløbet af den ovennævnte frist pålægges bøderne automatisk renter efter den rentesats, Det Europæiske Monetære Institut anvender for sine ecu-forretninger den første arbejdsdag i den måned, hvor denne beslutning er vedtaget, med tillæg af 3,5 procentpoint, dvs. 7,75 %.

Artikel 4

Acerinox SA, ALZ NV, Acciai Speciali Terni SpA, Krupp Thyssen Nirosta GmbH og Usinor SA bringer omgående de i artikel 1 omhandlede overtrædelser til ophør og underretter senest tre måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, de har truffet med henblik herpå.

De i artikel 1 nævnte virksomheder afstår i fremtiden fra enhver handling eller adfærd, der er omhandlet i artikel 1, samt fra enhver foranstaltning med tilsvarende virkning.

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til:

1) Acerinox SA, Santiago de Compostela 100, E-28035 Madrid

2) ALZ NV, Industrieterrein: Genk-Zuid Rechteroever, B-3600 Genk

3) Acciai Speciali Terni SpA, Viale B. Brin, 218, I-05100 Terni

4) Avesta Sheffield AB, Vasagatan 8-10 PO Box 16377, S-10327 Stockholm

5) Krupp Thyssen Nirosta GmbH, Alleestraße 165, D-44793 Bochum

6) Usinor SA, La Défense 7, 13 Cours Valmy, F-92800 Puteaux.

Denne beslutning kan tvangsfuldbyrdes i henhold til EF-traktatens artikel 92.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. januar 1998.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Medlem af Kommissionen

NOTER

(1) Kommissionens beslutning 95/421/EF af 21. december 1994 om en fusions forenelighed med fællesmarkedet (Sag IV/M. 484 — Krupp/Thyssen/Riva/Falck/Tadfin/AST) (EFT L 251 af 19. 10. 1995, s. 18).

(2) Jf. note 1.

(3) Kommissionens beslutning af 26. juli 1994 om godkendelse af et joint venture mellem Fried. Krupp AG Hoesch-Krupp og Thyssen Stahl AG inden for produktion af flade produkter af syre- og varmebestandigt rustfrit stål.

(4) Jf. f.eks. udtalelserne fra Acerinox den 17. december 1996: »La fórmula en su estado actual viene aplicándose desde el año 1988.« (»Den nuværende formel har været brugt siden 1998«), eller fra AST den 10. januar 1997: »(. . .) la Ilva SpA (che comprendeva la allora Divisione Acciai Speciali che, dopo la scissione del 1994 è divenuta la AST) applicava l'extra di lega già nel 1988« (»(. . .) Ilva SpA (som dengang omfattede specialståldivisionen, der efter opsplitningen i 1994 blev til selskabet AST) har anvendt legeringstillægget helt tilbage fra 1988«).

(5) Kommissionens beslutning 90/417/EKSF af 18. juli 1990 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende en aftale og samordnet praksis mellem europæiske producenter af koldvalsede flade produkter af rustfrit stål (EFT L 220 af 15. 8. 1990, s. 28).

(6) I Acerinox' erklæring (jf. note 4) hedder det: »Acerinox SA conforme lo muestran los hechos que posteriormente acontecieron, no promovió dicha reunión, aunque si, una vez decidida por las partes su convocatoria en Madrid, a petición de los asistentes, reservó un establecimiento para que la misma pudiera tener lugar.« (»Som det klart fremgår af, hvad der fulgte efter, var det ikke Acerinox SA, der tog initiativ til dette møde, selv om Acerinox, efter at deltagerne havde besluttet at mødes i Madrid og efter deres anmodning, reserverede lokaler hertil.«).

(7) »Der blev afholdt et møde i Madrid den 15. december 1993. Parterne besluttede at afholde dette møde for at drøfte (. . .), den kritiske situation på markederne for de råmaterialer, der bruges til produktion af rustfrit stål, og de stærkt svingende priser på disse råmaterialer.«

(8) »Formålet med mødet var at drøfte de problemer, denne prisudvikling havde forårsaget, og mulighederne for at genindføre et legeringstillæg for at imødegå disse problemer.«

(9) »Man drøftede den generelt katastrofale økonomiske situation og mulighederne for at komme ud af den igen.«

(10) »Den 16. december 1993 blev der afholdt et møde i Madrid på hotel [. . .], hvor producenterne af rustfrit stål fik lejlighed til at udveksle deres synspunkter.«

(11) »I den forbindelse, og for at finde en løsning på denne krisesituation, blev der afholdt et møde mellem de største europæiske producenter af rustfrit stål.«

(12) Erklæring fra Acerinox: (»El Sr Laquay expuso cómo se había aplicado históricamente el extra aleación.« (»M. Laquay a expliqué la manière dont l'extra d'alliage avait été appliqué par le passé.«)

(13) »I sin egenskab af ekspert i beregning af legeringstillægget beregnede hr. Laquay ved hjælp af en tabel og med udgangspunkt i de priser, hans virksomhed anvendte i Frankrig, hvor stor en meromsætning, der kunne opnås med den rette ændring af udløsningsværdien på det franske marked.«

([14]) »På dette møde drøftede deltagerne også, om det i betragtning af de stærkt svingende råmaterialepriser, som er et marked, Acerinox SA ikke har nogen indflydelse på, var nødvendigt at beregne et legeringstillæg over for kunderne på basis af en allerede gennemprøvet formel og med brug af de bedst egnede referenceværdier, for at imødegå den stadigt mere udbredte spekulation på metalbørserne i London.«

([15]) »På dette møde drøftede man, hvilke initiativer de enkelte deltagere havde til hensigt at tage på området — der var (i hvert fald for AST's vedkommende) tale om initiativer, som de i forvejen havde udtænkt hver for sig. Der var naturlig enighed om, at man som mindsteniveauet i denne formel skulle bruge nikkelprisen fra september 1993.«

([16]) »Deltagerne gav udtryk for enslydende synspunkter angående brugen af den beregningsmetode for legeringstillægget, som man tidligere havde anvendt. Under drøftelserne foreslog ASAB-repræsentanterne, at man brugte den tidligere anvendte beregningsmetode, men med andre udløsningsværdier.«

([17]) »Under de givne omstændigheder ville den eneste mulighed for at imødegå denne udvikling være at forsøge at genindføre legeringstillægget, som man havde ophævet, fordi priserne på legeringselementer var faldet ned under den hidtil gældende udløsningstærskel. (. . .) På mødet udtalte hr. Plömacher derefter, at Krupp ville lægge den lave septemberpris på nikkel til grund som udløsningsværdi.«

([18]) »På mødet meddelte nogle af deltagerne, bl.a. Ugine, at de havde mere eller mindre faste intentioner om at anvende den tidligere beregningsmetode for legeringstillægget med en ny udløsningstærskel (laveste nikkelpris i september) fra 1. februar 1994.«

([19]) »Der blev på mødet foretaget beregninger på basis af nye udløsningsværdier, der afspejlede legeringspriserne i september/oktober 1993 (dvs. samme beregningsgrundlag for legeringstillægget som hidtil) og de omtrentlige valutakurser i samme periode.«

([20]) »På mødet drøftede deltagerne også, hvornår legeringstillægget skulle træde i kraft. 1. februar blev betragtet som den tidligst realistiske dato for indførelsen af det nye tillæg.«

([21]) »Flertallet af de tilstedeværende gik ind for at indføre legeringstillægget hurtigst muligt.«

([22]) »Acerinox meddelte, at man ikke havde til hensigt at anvende legeringstillægget i Spanien, fordi man fandt, at det ikke ville føre til en øget efterspørgsel og ikke få positive virkninger for den spanske industri, der befinder sig i en krisesituation.«

([23]) Denne fax blev fundet hos Outokumpu under kontrolundersøgelsen den 17. oktober 1996.

([24]) »Den 20. december 1993 modtog ASAB en telefax fra hr. Laquay fra Ugine med detaljeret gennemgang af, hvordan legeringstillægget skulle beregnes, bl. a. med angivelse af udløsningværdier, beregning af ECU/USD-kursen, referencemåned (M − 2 og M − 3) og standardlegeringsindhold. Denne fax afspejlede resultatet af de drøftelser, der havde fundet sted mellem producenterne.«

([25]) »Efter dette møde sendte Ugine den 20. december 1993 og den 11. januar 1994 deltagerne en fax om grundlaget for og resultaterne af beregninger foretaget på basis af den formel, Ugine agtede at anvende på det franske marked og evt. på det europæiske marked, hvis der blev forskelle.«

([26]) »Outokumpu blev underrettet pr. fax om, hvad man var enedes om på Madrid-mødet den 20. december 1993.«

([27]) »Det manglende direkte kendskab til de nærmere enkeltheder gør det dog ikke muligt kategorisk at udelukke, at der fandt informationsudveksling sted. (. . .) I betragtning af, hvad disse meddelelser tilsyneladende indeholdt, kan det heller ikke udelukkes, at de har haft indflydelse på AST's fastlæggelse af de værdier, der bruges i formlen.«

([28]) EKSF's EFT 18 af 1. 8. 1954, s. 470.

([29]) EFT L 221 af 7. 8. 1986, s. 14.

([30]) Erklæring fra Avesta — Attachment 1: »Alloy surcharges are likely to be introduced on CR and CPP products from 1 February. The details may not be available until early January 1994, when I will let you know.« (»Der bliver sandsynligvis indført legeringstillæg for koldvalsede produkter og kontinuerligt valsede produkter fra 1. februar. Vi må nok vente til slutningen af januar 1994, før vi ved det med sikkerhed, og jeg skal nok give meddelelse.«).

([31]) ALZ' svar på Kommissionens begæring om oplysninger.

([32]) Erklæring fra Avesta: »On 10 January 1994, ASAB produced a full internal surcharge calculation for application in February. This internal calculation used the same trigger values as contained in Mr Laquay's fax of 20 December 1993.« (»Den 10. januar 1994 udsendte ASAB en intern beregning af tillægget, der skulle træde i kraft fra februar. Denne interne beregning indeholdt de samme udløsningsværdier som i hr. Laquays fax af 20. december 1993.«).

([33]) Fundet hos Outokumpu den 17. november 1996.

([34]) »Den 11. januar 1994 sendte hr. Laquay fra Ugine en fax til hr. Ward med Ugines interne beregning af det legeringstillæg, Ugine ville anvende fra 1. februar 1994.«

([35]) »Den svenske repræsentant for ALZ ringede til mig i morges og sagde, at han fra sit valseværk havde fået instruks om at begynde at beregne legeringstillægget fra 1. februar, og at han skulle indhente nærmere oplysninger om det nøjagtige tillæg hos os. (. . .) Outokumpus Olli Salovaara ringede også til mig i dag og spurgte, hvad vi agtede at gøre. Jeg sagde, at vi sandsynligvis ville beregne tillægget på samme måde, som Ugine havde meddelt at ville gøre det på det franske marked. (. . .) Han sagde, at de gerne ville gøre det samme i både Sverige og Finland og foreslog, at vi kontaktede ham på mandag.«

([36]) »Ugine har bebudet tillæg på 4,36 GBP for 430, 47,55 GBP for 304 og 74,03 GBP for 316 med ikrafttrædelse pr. 1. februar 1994. Acerinox har meddelt, at tillæggene vil blive anvendt fra 1. april 1994 (ja, april!!). Outokumpu ventes at gøre det samme, men det er endnu ikke bekræftet. Thyssen regner med at meddele noget tilsvarende på mandag. Krupp har vi ingen aktuelle oplysninger om. Ilva har givet meddelelse om en basisprisændring gældende fra februar, men for grossister og ikke endelige brugere. ALZ har endnu ikke truffet beslutning.«

([37]) Telex fundet hos Outokumpu.

([38]) Fax fundet hos Outokumpu.

([39]) Erklæring fra Avesta.

([40]) »På alle de markeder, hvor der findes en national producent, vil vi følge de regler, der er fastlagt af ham, herunder også anvende det tillæg, han beregner.

På de markeder, hvor der ikke findes nogen national producent, vil vi følge en af virksomhederne — nærmere instrukser herom fra Nigel Ward.

Tillægget anvendes ikke uden for de 17 europæiske markeder. Vi er nødt til hurtigst muligt at nå frem til passende prisforhøjelser.«

([41]) »Både på de markeder, hvor ASAB ikke var den nationale producent, og på de markeder, hvor der ikke fandtes nogen national producent, og ASAB heller ikke var den førende leverandør, fulgte ASAB generelt, men ikke altid, den nationale producent eller den førende leverandør, hvilket er en ganske normal adfærd på et marked for rustfrit stål. Den tyske producent har således længe været betragtet som den førende leverandør i Østrig, medens ALZ betragtes som den førende på det nederlandske marked, de nordiske producenter i Danmark og Norge og den britiske producent i Irland.«

([42]) »Man har derfor på europæisk plan besluttet at genindføre legeringstillægget for at tage hensyn til prisstigningerne på legeringsmaterialer siden september 1993. Tillægget vil blive generelt anvendt fra og med 1. februar 1994.«

([43]) »Vi har derfor intet andet valg end at beregne legeringstillæg for alle flade produkter af rustfrit stål, ligesom alle de andre producenter. Ligesom ved det tidligere legeringstillæg er der fastlagt et klart grundlag for tillægget for at tage højde for ændringerne i pris-/omkostningsforholdet.«

([44]) Dom af 13. juli 1972, sag 48/69, ICI mod Kommissionen (Sml. 1972, s. 619).

([45]) Domstolens udtalelse nr. 1-61 af 13. december 1961 (Sml. 1961, s. 505).

([46]) EFT C 75 af 29. 7. 1968, s. 3.

([47]) ALZ, Avesta, AST, Krupp, Thyssen.

([48]) ALZ, AST, Krupp, Thyssen.

([49]) ALZ, AST, Avesta, Krupp, Thyssen, Usinor Sacilor.

([50]) AST, Krupp, Thyssen.

([51]) Kommissionens beslutning 80/257/EKSF af 8. februar 1980 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende prisdannelsessystemet i forbindelse med salg af valseværksprodukter af stål fra forhandlerlagre på det tyske marked (EFT L 62 af 7. 3. 1980, s. 28, betragtning 25).

([52]) Kommissionens beslutning 94/215/EKSF af 16. februar 1994 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 vedrørende aftaler og forskellige former for samordnet praksis mellem europæiske producenter af stålbjælker (EFT L 116 af 6. 5. 1994, s. 1, nr. 249).

([53]) Jf. betragtning 23, 28 og 32.

([54]) Jf. betragtning 21, 27, 33 og 37.

([55]) EFT C 207 af 18. 7. 1996, s. 4.

([56]) »Vi modtog ingen oplysninger«.

([57]) Protokolerklæring fra Krupp.

([58]) Protokolerklæring fra Ugine.

([59]) »ALZ har ingen erindring om i perioden fra 1. august 1993 til 1. februar 1994 at have modtaget nogen oplysninger fra andre producenter af rustfrit stål angående ændring af udløsningsværdierne for legeringstillægget (...). Senere, omkring den 15. januar, tilkendegav ALZ over for de andre aktører på markedet, dvs. kunder, andre producenter og agenter, at ALZ havde til hensigt at anvende et legeringstillæg fra 1. februar 1994.«

([60]) »AST præciserer dog, at AST havde hørt, at Kommissionen havde fundet et dokument, som AST derefter skulle have sendt til Outokumpu.«